
Palliative problemstillinger og pasientkonsultasjoner

ETT DØGN MED

MARTE NORDAHL

Tidsskriftet

Einar Bryne (59) er barnelege ved Sykehuset i Vestfold og jobber med nevrologiske lidelser. Tverrfaglig palliativt team møtes og diskuterer en rekke problemstillinger. Senere på dagen avsluttes den langvarige oppfølgingen av en pasient som har fylt 18 år og dermed skal overføres til en annen enhet.

Foto: Marte Nordahl

06:15 Vekkerklokka ringer, og jeg tar en rask dusj og en liten tur med pandemihunden Lotta.

07:00 Etter luftturen spiser jeg en lett frokost og lager matpakke til min yngste datter, som er siste hjemmeboende av tre barn.

07:45 Før jeg går ut døra, sjekker jeg e-post og forbereder meg til dagens første møte.

08:30 Tverrfaglig palliativt team for barn og unge ved sykehuset starter. På møtet deltar barnepsykiater, overlege fra barneavdelingen, to sykepleiere og en sosionom. Sammen diskuterer vi planen for palliativ behandling for fem barn, flere med nær terminal pleie. Vi drøfter hvordan vi skal jobbe best tverrfaglig for å sikre og ivareta livskvaliteten til barna. Råd gis om hva som kan gjøres hvis barna brått blir verre, og hvordan vi skal trygge foreldrene i den akutte situasjonen. Flere av problemstillingene knyttet til palliasjon av barn med kreft ligner mye på det tverrfaglige familierettede arbeidet som vi gjør for multifunksjonshemmede i habiliteringen.

11:00 Før dagens konsultasjoner og kontortid på habiliteringen, som ligger i nærheten av sykehuset, går jeg hjemom for å for å ta lunsjen der. Etter lunsj, på vei til habiliteringen, tenker jeg gjennom skjebnene til barna og familiene som ble diskutert i dagens møte. Jeg er ydmyk overfor dramatikken som både barna og familiene opplever, og har stor respekt for hva foreldrene står i. Min rolle blir å sikre en grad av trygghet for dem.

12:00 Siden jeg jobbet i Helsedirektoratet i går (jobber fast en dag i uka), har jeg mange muntlige beskjeder og journalmeldinger jeg må ta meg av når jeg ankommer kontoret på habiliteringen. Både ergoterapeut, pedagoger og andre kolleger gir meg nyttig informasjon om de ulike pasientene jeg har behandleransvar for.

12:30 Sammen med en fysioterapispesialist utfører jeg siste konsultasjon og oppfølging på barnehabilitering med en ung pasient som har fylt 18 år, og som jeg har fulgt siden tidlig barnealder. Vi anbefaler kontroll i vokssenseksjonen om ett år. Det føles rart å overføre pasienten til voksenhabiliteringen.

Foto: Marte Nordahl

14:00 Tilbake på kontoret gjennomfører jeg flere telefonkonsultasjoner. Blant annet ringer jeg de foresatte til et barn med epilepsi for oppfølging av en epilepsimedisin vi endret på for noen uker siden. Endringen ser ut til å være vellykket. Vi avtaler at barnet skal til kontroll igjen om noen måneder. Etter samtalen konfererer jeg med en genetiker ved Seksjon for medisinsk genetikk ved Sykehuset Telemark vedrørende syndromutredning av en pasient jeg følger. Servicen derfra er imponerende.

En kollega kommer innom kontoret for å drøfte en mulig familievoldsak der barnevern må kobles sterkere på.

Etter samtalen ringer jeg de foresatte til et barn med utviklingshemming og ADHD som jeg justerte medisiner hos for en tid tilbake, uten positivt resultat. Vi avtaler å forsøke på nytt. Vi erfarer at mange barn med utviklingshemming og hyperaktivitet kan få et helt nytt liv når de får riktig behandling. Spesielt denne delen av arbeidet er meningsfullt.

15:15 Det har hopet seg opp alt for mange meldinger i journalsystemet DIPS. Her må noe utsettes, og jeg svarer på henvendelsene som haster mest.

15:30 Jeg forbereder meg til en årlig kontroll av et barn med et sjeldent epilepsirelatert syndrom som skal jeg utføre i morgen. Med meg i møtet får jeg den kommunale fysioterapeuten. At vi har gode og velfungerende kommunale

team bestående av ergoterapeuter og fysioterapeuter, er både verdifullt og en stor glede i hverdagen. Samhandlingen med kommunen er svært viktig.

Einar Bryne

Født og oppvokst i Bærum. Gift, tre barn.

Startet sent på legestudiet. Prøvde i flere år å komme inn på Teaterhøgskolen, (heldigvis) uten hell.

Studerte ved Universitetet i Oslo, i turnus fra 1997. Spesialist i barnesykdommer. Har vært i Tønsberg siden turnus i Nordland, med korte arbeidsoppdrag ved Oslo universitetssykehus. Fokusområder: barnenevrologi og barnehabilitering.

Sitter som vara i styret i Norsk barnelegeforening og representerer den i Hjernerådets styre. Har en prosjektstilling innen barnepalliasjon og habilitering i Helsedirektoratet.

16:30 Jeg kommer en halv time for sent hjem til middag, og hadde glemt avtalen om at jeg skulle ha middagen klar. I en hektisk hverdag er det veldig behagelig med matkasse som leveres rett på døra. På menyen i dag blir det en vietnamesisk vegetarrett, som nytes sammen med familien.

17:30 Kona og jeg går en skogstur med hunden i nærområdet, og forsøker å prate om noe annet enn jobben. Hunden har gjort at vi oftere går turer sammen.

19:00 Jeg tar en telefonsamtale med en legekollega i Helsedirektoratet vedrørende barnepalliasjon. Siden hun ikke kan delta i et kommende prosjektmøte, drøfter vi nødvendige innspill som jeg skal ta med til møtet.

21:30 Kona og jeg tar en kopp te mens vi ser en episode av «Riget Exodus» av Lars von Trier.

23:00 Selv om jeg vet at jeg burde la være, sjekker jeg likevel e-posten før jeg legger meg. Det er heldigvis sjelden et problem å sovne, og jeg sovner raskt.

Publisert: 17. april 2023. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.23.0203

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. juli 2026.